

A legszebb ajándék

December eleje volt, advent első hete.

Peti hazatért az iskolából. Felakasztotta iskolatáskáját, kicsavarta átázott kesztyűjét és fáradtan dőlt hátra a kanapén.

Szerette ezt az időszakot.

A fényfüzerek csillogó fényeit a házakon, a hidegben látszó leheletet, a fagyott jégkristályokat az autók ablakán. Szerette az adventi készülődést, a mézeskalács illatát, a sulis karácsonyfán lógó furcsa díszeket, a közös éneklést és mesehallgatást.

Egész éjjel esett a hó. Az utolsó órán hócsatázott az osztály. Peti mindent beleadott; csoda, hogy átázott a kesztyűje?!

Kicsit át is fázott.

Betakarózott kedvenc

takarójával, elégedetten

hátradőlt és figyelte az

ablakon át,

ahogy ismét szállingózni kezd a hó...

Peti észrevett egy kiscicát a hóban, aki nagyon fázott. Felvette a kabátját és kiment érte. Behozta, majd lefektette a kandalló elé, hadd melegedjen fel. Megsimogatta, és a cica elégedetten dörögölözött hozzá.

Peti elnevezte Hócinak, és adott neki egy szelet kolbászt. A cica erre cukin elkezdett dörömbölni. Peti úgy gondolta, jó lenne befogadni Hócit.

Elben a pillanatban betoppantak Peti szülei. Peti elmondta nekik, hogy szeretné megtartani Hócit, és a szülei azonnal beleegyeztek. Hócinak készítettek egy kis lakhelyet, és hamarosan az egész család nagyon megszerette a kiscicát. Kapott egy gombolyag játékot is, és amikor Peti nem ért rá, Hóci mindig azzal játszott.

Szentestére az egész család sokat készült. A cicának új volt a nagy sürgős-forgás, legtöbbször nyugodtan figyelte az eseményeket a kis lakhelyéből. Peti az ajándékozásnál Hóci is gondolt, egy új cicaházikót szánt neki. Igen ám, de a zsebpénze biztos nem elég egy új cicaházra, így törni kezdte a buksiját a megoldáson.

Megvan! A születésnapjára kapott barkácskészletet. Ő maga fog cicaházat készíteni. Leült az íróasztalához, és neki látott a tervezésnek.

Hamar el is készült a házika terve, de ekkor eszébe jutott, hogy nincs faanyag, amiből össze lehetne barkácsolni.

- Kitől is kérhetne? - morfondírozott.

Az utca végén volt egy öreg ház, az udvara telis-tele falecékkel, ládákkal. Peti csak néhányszor látta a ház gazdáját, Béla bácsit, aki magának tűnt mindig.

Ugyan nem volt mit tenni, Peti összeszedte a bátorságát, magára kapta a kabátját és elindult a morcos Béla bácsihoz.

Közben otthon Peti szülei hallották, hogy csörög a telefon. Felvették, és egy elkéseredett kislány hangját hallották.

- Mit szeretnél mondani, kicsikém? - mondta Peti anyukája.

- Elszökött a kiscicám, és úgy hallottam, hogy maguk találtak egy cicát mostanában!

Erre Peti anyukája azt válaszolta:

- Igen, tényleg van egy kiscicánk, akit körülbelül egy hete talált Petike a hóban. Fehér színű, és van a homlokán egy barna folt.

- Igen, ő az, pontosan ugyanilyen volt az én kiscicám, Hópihe! - mondta a kislány.

Ment, ment, mendegélt Peti, míg oda nem ért az utca végi házhoz. Bement az udvarra, bekopogott. Kicsit várt, de senki se válaszolt.

Még egy próbát tett, bekopogott. De senki se válaszolt. Felháborodott, összeszedett az udvarból egy kis faanyagot, amire a cicaházhoz szüksége volt. Amikor indult volna haza a szerzeménnyel, Béla bácsi puskával a kezében belépett a kapun... Peti elé állt, majd mérgesen a szemébe nézett. Peti elszégyellte magát és azonnal bocsánatot kért.

Béla bácsi megpajnáta a kiscit és megengedte, hogy elvigye a faanyagot, ami a cica házához szükséges. Peti sietett hazafelé elmondani az anyukájának a történeteket, de mikor hazaért, édesanyja egy szomorú hírral fogadta. Miszerint nem tarthatja meg a kiscicát, mert egy Lili nevű kislány tulajdona.

Peti elkéseredetten hallotta a rossz hírt, hogy nem tarthatja meg a kiscicát. De megértette, hogy nem az ő tulajdona, ezért szomorúan beletörődött, hogy nem tarthatja meg.

Peti szólt az anyukájának, hogy elmegy Lilihez visszaadni a kiscicát. Peti felvette a kabátját és elindult Lili házához. Lassan ment, mert Liliék háza messze volt tőlük, de nem adta fel, gyalogolt a hóban tovább. Hamarosan megtalálta Liliék házat, Lili már a kapunál várta.

Nagyon megörült, amikor meglátta Peti karjaiban a kiscicát. Petinek könnyes búcsút kellett vennie Hópihétől.

- Köszönöm, hogy vigyáztál rá! Gyere el bármikor, ha szeretnéd meglátogatni!

Peti már nem volt olyan szomorú, mert tudta, láthatja még Hócit.

Amikor hazaért, máris hiányzott neki a cica, legszívesebben visszament volna megsimogatni.

Ekkor megszólalt a csengő.

Béla bácsi állt az ajtóban.

- Láttam a cicaházad terveit, és szeretnék megkérni, csinálj egyet nekünk is.

Peti meglepődött milyen kedves Béla bácsi és nem értette miért kéri ezt.

- Hamarosan szükségünk lesz Pocakkal egy nyugodt és meleg otthonra a leendő kis családjának.

- Tényleg? Biztosan nagyon aranyosak lesznek a kiscicák!

Ezzel Béla bácsi is egyetértett.

- Elnézést, de mi lenne, ha az egyik kiscicát nekem adná?

- Igen, persze. Két hét múlva megszületnek.

Gyere át hozzánk és majd választhatsz egyet.

- Ez csodálatos, de nem biztos, hogy a szüleim megengedik - nézett Peti felve az anyukájára.

Az anyukája azt mondta:

- Persze, hogy hozhatsz egyet, de kérd meg Béla bácsit segítsen csinálni neked is egy cicaházat. Két hét múlva meg is születtek a kis cicák, és Peti kiválasztotta a legfehérebbet, ami Hócinára hasonlított. Boldogan hazavitte és elnevezte Hócinak.

Igen ám, de a kis cica még túl kicsi volt, még menni sem tudott és a szeme sem volt nyitva.

Amikor hazaért, azt mondta az anyukája:

- Peti, vissza kéne vidd a cicát, mert szüksége van még az anyukájára. Nem tud még enni, anyatejre van szüksége. Peti belátta, hogy ez így igaz és visszavitte a kis cicát az anyukájához.

Béla bácsi azt kérdezte:

- Miért hoztad vissza?

- Azért, mert anyukám azt mondta, hogy még túl kicsi és szüksége van még az anyukájára.

- Igaz, Peti, azt akartam, hogy te jöjjél rá, mert tudtam, hogy te okos fiú vagy. Gyere át minden nap, hogy figyelemmel kövesd a kis cica fejlődését!

Peti minden nap szorgalmasan ellátogatott Béla bácsihoz, és érdeklődve figyelte a kiscicák fejlődését. Látta, ahogy kinyílik a szemük, és ahogy egyre bátrabban játszanak egymással. Cicaételt is vitt nekik, sőt egyszer Hócinak meleg cicaruhát is készített, hogy ne fázzon a hidegben.

Amikor egy nap látta, hogy Hóci jóízűen eszi az ételt, megkérdezte Béla bácsitól:

- Hazavihetem már Hócit?

- Persze, hazaviheted, de nagyon vigyázz rá. - mondta Béla bácsi. Így hát Petiéknél újra otthonra lett egy kiscica.

Peti a tervek alapján Béla bácsi segítségével befejezte a cicaházat.

Szefestették, párnát tettek bele, hogy meleg és kényelmes legyen.

Fából betüket fűrészelték: HÓCI, fehérre festették és feltették a

cicalakra. Hóci körbesétalta az új házat, megszaglászta és a párnára feküdt.

Peti másnap reggel indulás előtt meg akarta simogatni Hócit, de Hóci füjni kezdett rá.

- Hűha! Peti meglepődött, hogy a kiscica rá füjt!

Nem értette, hogy mi is történhetett, s szomorú lett.

- Anna gondolt, hogy majd hazafelé bemegy Béla bácsihoz és megkérdezi mi történt Hóciival, eddig nem csinálta ezt!

Peti hazafelé indult, s bement az idős bácsihoz.

- Jó napot, Béla bácsi.
- Szia Peti, mondd mit szeretnél?
- Szeretném megkérdezni, hogy Hóci miért kezdett rám fújni? Reggel indulás előtt meg akartam simogatni és elkezdett fújni.
- Nem kell, hogy aggódj, biztos csak megijedt a közeledésedtől. Pár nap alatt hozzád fog szokni és nem lesz semmi baj.
- Köszönöm szépen a segítséget, Béla bácsi! Most már akkor sietek hozzá haza, hogy több időt tudjak vele tölteni és játszani.

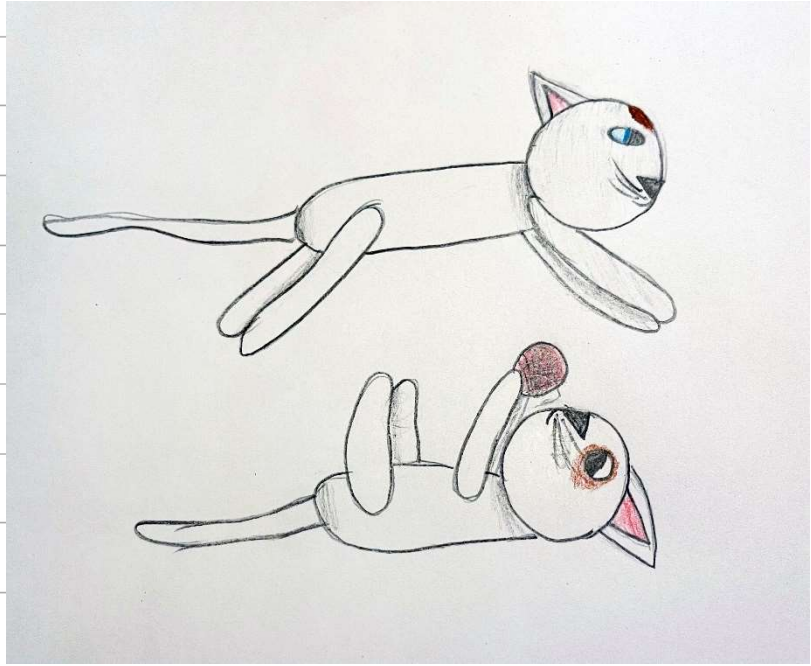
Peti hazaért és elkezdett játszani Hóciival. Először félt még a cica, de aztán megbarátkozott. Peti úgy gondolta ez a legszebb karácsonyi ajándék, amit valaha kapott.

Míg Petiek vidáman játszottak, Anyukája megterítette a feldíszített fényő elé, vacsorára készülve. Am mielőtt leültek volna, csengettek. Meglepődve néztek egymásra.

Peti ment ajtót nyitni, ahol Lili állt egy cica hordozóval.

- Szabad egy kicsit zavarnunk? kérdezte.
- Gondoltam, szívesen látnád ma Hócihét.
- Persze, szívesen látunk! örendezett Peti.

A két cica
először
alaposan
megszagolgatta
egymást, aztán
vidám játékba
kezdtek.

Míg a család az asztalhoz ült Liliivel, hogy
vacsorázzanak, ismét kopogtak.

Béla bácsi állt ott egy nagy karácsonyi csomaggal
a kezében. Zavartan mentegetőzött, de hamarosan
ő is az asztal mellett ült.

Peti izgatottan bontotta ki az ajándékot, amiben
egy madáretető volt.

- Csodaszép!
- Ezt azért kaptad, mert olyan ügyesen segítettél
nekem, mondta Béla bácsi.

Peti nagyon boldog volt, azon gondolkodott,
milyen csodálatos barátokat kapott idén
karácsonyra.

*A sáskúti Andreetti Károly Általános Iskola
3.a osztályának meséje
2021 karácsonyán*